

Jornada Mundial
de los Abuelos y de los Mayores
2022

Missatge del Papa Francesc en ocasió de la segona Jornada Mundial dels Avis i la Gent Gran

24 de juliol de 2022

"En la vellesa continuaran donant fruit" (Sl 92,15)

Estimada germana, estimat germà:

El verset del salm 92 «en la vellesa continuaran donant fruits» (v. 15) és una bona notícia, un veritable “evangeli”, que podem anunciar al món en ocasió de la segona Jornada Mundial dels Avis i dels Majors. Això va contrari pel que fa al que el món pensa d'aquesta etapa de la vida; i també pel que fa a l'actitud resignada d'alguns de nosaltres, ancians que segueixen endavant amb poca esperança i sense esperar res del futur.

L'ancianitat a molts els fa por. La consideren una mena de malaltia amb la qual és millor no entrar en contacte. Els ancians no ens concerneixen —pensen— i és millor que estiguin tan lluny com sigui possible, potser junts entre ells, en instal·lacions on els cuidin i que ens evitin haver de fer-nos càrrec de les seves preocupacions. És la “cultura del descart”, aquesta mentalitat que, mentre ens fa sentir diferents dels més febles i aliens a les seves fragilitats, autoritza a imaginar camins separats entre “nosaltres” i “ells”. Però, en realitat, una llarga vida -així ensenya l'Escriptura- és una benedicció, i els ancians no són pàries dels que cal prendre distància, sinó signes vivents de la bondat de Déu que concedeix vida en abundància. ;Beneïda la casa que cuida un avi! ;Beneïda la família que honra els seus avis!

La vellesa, en efecte, no és una etapa fàcil de comprendre, tampoc per a nosaltres que ja l'estem vivint. Tot i que arriba després d'un llarg camí, cap ens ha preparat per afrontar-la, i gairebé sembla que ens pren per sorpresa. Les societats més desenvolupades inverteixen molt en aquesta etapa de la vida, però no ajuden a interpretar-la; ofereixen plans d'assistència, però no projectes d'existència.¹ Per això és difícil mirar el futur i

---

¹ Catequesi sobre la vellesa, 1: "La gràcia del temps i l'aliança de les edats de la vida" (23 febrer 2022).

entreveure un horitzó cap al qual dirigir-se. D'una banda, estem temptats d'exorcitzar la vellesa amagant les arrugues i fingint que som sempre joves, de l'altra, sembla que només ens quedaria viure sense il·lusió, resignats a no tenir ja “fruits per donar”.

El final de l'activitat laboral i l'autonomia dels fills fan disminuir els motius pels quals hem gastat moltes de les nostres energies. La consciència que les forces declinen o l'aparició d'una malaltia poden posar en crisi les nostres certeses. El món —amb els seus temps accelerats, davant els quals ens costa de mantenir el pas— sembla que no ens deixa alternativa i ens porta a interioritzar la idea del descart. Això és el que porta l'orant del salm a exclamar: «No em rebutgis a la meua ancianitat; no m'abandonis quan em faltin les forces» (71,9).

Però el mateix salm —que descobreix la presència del Senyor a les diferents edats de l'existència— ens convida a continuar esperant. En arribar la vellesa i els cabells blancs, Ell seguirà donant-nos vida i no deixarà que siguem derrotats pel mal. Confiant en Ell, trobarem la força per lloar-lo cada cop més (cf. vv. 14-20) i descobrirem que envellir no implica només el deteriorament natural del cos o l'ineludible passar del temps, sinó el do d'una llarga vida. Envellir no és una condemna, és una benedicció!

Per això, hem de vigilar sobre nosaltres mateixos i aprendre a portar una ancianitat activa també des del punt de vista espiritual, cultivant la nostra vida interior per mitjà de la lectura assídua de la Paraula de Déu, la pregària quotidiana, la pràctica dels sagraments i la participació a la litúrgia. I, juntament amb la relació amb Déu, les relacions amb els altres, sobretot amb la família, els fills, els nets, a qui podem oferir el nostre afecte ple d'atencions; però també amb les persones pobres i afligides, a qui podem acostar-nos amb l'ajuda concreta i amb la pregària. Tot això ens ajudarà a no sentir-nos mers espectadors al teatre del món, a no limitar-nos a “balconejjar”, a mirar des de la finestra. Afinant, en canvi, els nostres sentits per reconèixer la presència del Senyor,² serem com “verds oliveres a la casa de Déu” (cf. Sal 52,10), i podrem ser una benedicció per als qui viuen al nostre costat.

L'ancianitat no és un temps inútil en què ens fem de banda, abandonant els remes a la barca, sinó que és una estació per seguir donant fruits. Hi ha una nova missió que ens espera i ens convida a dirigir la mirada cap al futur. «La especial sensibilitat de nosaltres ancians, de l'edat anciana per les atencions, els pensaments i els afectes que ens fan més humans, hauria de tornar a ser una vocació per a molts. I serà una elecció d'amor de la gent

---

² *Ibíd.*, 5: “La fidelitat a la visita de Déu per a la generació que ve” (30 març 2022).

gran cap a les noves generacions».³ És la nostra aportació a la revolució de la tendresa,⁴ una revolució espiritual i pacífica a la qual us convido a vosaltres, estimats avis i gent gran, a ser protagonistes.

El món viu un temps de dura prova, marcat primer per la tempesta inesperada i furiosa de la pandèmia, després per una guerra que afecta la pau i el desenvolupament a escala mundial. No és casual que la guerra hagi tornat a Europa en el moment que la generació que la va viure al segle passat està desapareixent. I aquestes grans crisis poden tornar-nos insensibles al fet que hi ha altres “epidèmies” i altres formes esteses de violència que amenacen la família humana i la nostra casa comuna.

Davant de tot això, necessitem un canvi profund, una conversió que desmilitaritzi els cors, permetent que cadascú reconegui en l'altre un germà. I nosaltres, avis i grans, tenim una gran responsabilitat: ensenyar les dones i els homes del nostre temps a veure els altres amb la mateixa mirada comprensiva i tendra que dirigim als nostres nets. Hem afinat la nostra humanitat fent-nos càrrec dels altres i avui podem ser mestres d'una manera de viure pacífica i atenta amb els més febles. La nostra actitud potser pot ser confosa amb debilitat o submissió, però seran els mansos, no els agressius ni els prevaricadors, els que heretaran la terra (cf. Mt 5,5).

Un dels fruits que estem cridats a donar és protegir el món. «Tots hem passat pels genolls dels avis, que ens han portat en braços»;⁵ però avui és el temps de tenir sobre els nostres genolls —amb l'ajuda concreta o almenys amb la pregària—, juntament amb els nostres, tots aquells nets atemorits que encara no hem conegut i que potser fugen de la guerra o pateixen per causa d'ella. Portem al nostre cor —com feia sant Josep, pare tendre i sol·lícit— els petits d'Ucraïna, de l'Afganistan, del Sudan del Sud.

Molts de nosaltres hem madurat una sàvia i humil consciència, que el món tant necessita. No ens salvem sols, la felicitat és un pa que es menja junts. Testimoniem-ho a aquells que s'enganyen pensant trobar realització personal i èxit en l'enfrontament. Tots, també els més febles, ho poden fer. Fins i tot deixar que ens cuidin —sovint persones que provenen d'altres països— és una manera de dir que viure junts no és només possible, sinó necessari.

---

³ Ibíd., 3: “L'ancianitat, recurs per a la joventut despreocupada” (16 març 2022).

⁴ Catequesi sobre sant Josep, 8: “Sant Josep pare de tendresa” (19 gener 2022).

⁵ Homilia durant la Santa Missa, I Jornada Mundial dels Avis i la Gent Gran (25 juliol 2021).

Estimades àvies i estimats avis, estimades ancianes i estimats ancians, en aquest món nostre estem cridats a ser artífexs de la revolució de la tendresa. Fem-ho, aprenent a utilitzar cada cop més i millor l'instrument més valuós que tenim, i que és el més apropiat per a la nostra edat: el de la pregària. «Convertim-nos també nosaltres una mica en poetes de la pregària: cultivem el gust de buscar paraules nostres, tornem a apropiari-nos de les que ens ensenya la Paraula de Déu». ⁶ La nostra invocació confiada pot fer molt, pot acompanyar el crit de dolor del que pateix i pot contribuir a canviar els cors. Podem ser «el cor permanent d'un gran santuari espiritual, on la pregària de súplica i el cant de lloança sostenen la comunitat que treballa i lluita en el camp de la vida». ⁷

És per això que la Jornada Mundial dels Avis i la Gent Gran és una ocasió per dir una vegada més, amb alegria, que l'Església vol festejar amb aquells a qui el Senyor —com diu la Bíblia— els ha concedit “una edat avançada”. Celebrem-la junts! Els convido a anunciar aquesta Jornada a les seves parròquies i comunitats, a anar a visitar els ancians que estan més sols, a casa seva o a les residències on viuen. Intentem que ningú visqui aquest dia en solitud. Tenir algú a qui esperar pot canviar el sentit dels dies de qui ja no espera res de bo del futur; i una primera trobada pot néixer una nova amistat. La visita als ancians que estan sols és una obra de misericòrdia del nostre temps.

Demanam a la Mare de Déu, Mare de la Tendresa, que ens faci a tots artífexs de la revolució de la tendresa, per alliberar junts el món de l'ombra de la solitud i del dimoni de la guerra.

Que la meva Benedicció, amb la seguretat de la meva proximitat afectuosa, arribi a tots vosaltres i als vostres éssers estimats. I vostès, si us plau, no s'oblidin de resar per mi.

Roma, Sant Joan de Laterà, 3 de maig de 2022, festa dels sants apòstols Felip i Santiago.

---

⁶ Catequesi sobre la família, 7: “Els avis” (11 març 2015).

⁷ Ibid.